

Η Σχολή Αρχιτεκτόνων του ΕΜΠ συζήτησε τις σαρωτικές αλλαγές που ανακοινώθηκαν από την ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας στους Δελφούς και αποφάσισε τα εξής:

1. Δεν προσέρχεται στο διάλογο για την Ανώτατη Εκπαίδευση γιατί δεν συντρέχει καμιά από τις προϋποθέσεις διαλόγου: Το προσκλητήριο κείμενο είναι απαξιωτικό των ΑΕΙ και των διδασκόντων, προκλητικό στις ισοπεδωτικές γενικεύσεις και αστήρικτες καταγγελίες του και επιπλέον εισηγείται ένα παράνομο πλαίσιο. Ενδεικτικά, παρά την ρητή συνταγματική επιταγή που ορίζει το αυτοδιοίκητο των Πανεπιστημίων η Δελφική ομιλία εισηγείται την θέσπιση διορισμένων Διοικητικών Συμβουλίων στα ΑΕΙ. Ο δημοκρατικός έλεγχος της διοίκησης καθίσταται έτσι απόλυτα ανέφικτος ενώ οι προτεραιότητες της θα αρθρώνονται σε μια λογική διοίκησης επιχείρησης.

Συνταγματικά επίσης κατοχυρωμένη είναι η υποχρέωση της πολιτείας να χρηματοδοτεί τη δημόσια εκπαίδευση. Οι εξαγγελίες υπονομεύουν ρητά αυτή την υποχρέωση προσθέτοντας στην ήδη καταστροφική υποχρηματοδότηση των ΑΕΙ νέες ιδέες όπως το φοιτητικό κουπόνι, τις «χορηγίες», τη δημιουργία Ανεξάρτητης Αρχής που θα διαχειρίζεται χρηματοδοτήσεις με σύμπραξη ιδιωτικού και δημόσιου τομέα και την ένταξη της μισθοδοσίας των εργαζομένων στα ΑΕΙ στον προϋπολογισμό κάθε ιδρύματος.

2. Τα προβλήματα που φαινομενικά επιχειρεί να λύσει με τις εξαγγελίες της η Υπουργός οφείλονται κυρίως σε επιλογές της δικής της κυβέρνησης και των προηγούμενων. Η υποχρηματοδότηση της έρευνας, η ίδρυση Πανεπιστημιακών Τμημάτων χωρίς καμιά λογική και προβλέψεις για τη λειτουργία τους (πρακτική που συνεχίζεται και σήμερα), η υπονόμευση των πτυχίων, η σταδιακή απομάκρυνση των μεταπτυχιακών σπουδών από τη δημόσια μέριμνα, ο μισθολογικός εξευτελισμός των διδασκόντων, ο στραγγαλισμός της φοιτητικής μέριμνας, οι σχέσεις διαπλοκής κάποιων από το πανεπιστήμιο με τα κόμματα εξουσίας, και η αναγωγή των διαδικασιών αξιολόγησης σε τεχνικές πιστοποίησης παροχής υπηρεσιών και κατάρτισης είναι επιλογές της πολιτείας. Με τη μεγαλύτερη ευκολία η Υπουργός βάζει στόχο της το DNA των Πανεπιστημίων – μια επέμβαση που ως γνωστόν μπορεί στη φύση να γεννά τέρατα. Και ποιοι εισαγόμενοι ή ντόπιοι εγκέφαλοι θα εφεύρουν «σχολές», θα αποδομήσουν εκπαιδευτικά αντικείμενα και θα ανατρέψουν επαγγελματικούς και εκπαιδευτικούς προσανατολισμούς;

3. Τα προβλήματα που έχει σωρεύσει η πολιτεία στο Πανεπιστήμιο είναι εκείνα που καθορίζουν σήμερα τη λειτουργία του. Η Σχολή Αρχιτεκτόνων ειδικότερα, με την περικοπή των κονδυλίων, τη αργή έως ανύπαρκτη διαδικασία διορισμών εκλεγμένων συναδέλφων και την αύξηση του σώματος των φοιτητών έχει φτάσει στα όρια της αντοχής της. Είναι ήδη πολύ κοντά η προοπτική της αναστολής της λειτουργίας της.

4. Στο εσωτερικό πολλών Πανεπιστημίων αναπτύσσεται ένας πολύμορφος διάλογος με προτάσεις, με εντοπισμό των προβλημάτων, με αναγνώριση των δυσλειτουργιών και, σε κάποιες περιπτώσεις, με διαδικασίες αυτοκάθαρσης. Είναι με τέτοιες μορφές που μπορεί η αξιολόγηση να καθίσταται γόνιμη, λαμβάνοντας υπόψη της ποιοτικά κριτήρια, εκπαιδευτικούς και ερευνητικούς στόχους και επαγγελματικές προοπτικές χωρίς να υποτάσσεται σε κερδοσκοπικές

προτεραιότητες και σε πελατειακές σχέσεις με την πολιτεία. Η λογική μιας δήθεν «θεραπείας»-σοκ ούτε θεραπευτική είναι αλλά και καταστρέφει οποιεσδήποτε δυνατότητες αναβάθμισης της ανώτατης εκπαίδευσης.

5. Καλούμε και τις άλλες σχολές του ΕΜΠ να πάρουν ανάλογες θέσεις: σήμερα παίζεται το μέλλον των ΑΕΙ και το ΕΜΠ δεν πρέπει να σωπάσει. Η Σύγκλητος και η Πρυτανεία του Ιδρύματος πρέπει να εκφράσουν την αντίθεσή μας στις καταστροφικές Δελφικές εξαγγελίες. Είναι αυτονόητο ότι Υπουργός και Πρωθυπουργός οφείλουν να ανασκευάσουν τα απαξιωτικά τους σχόλια που τροφοδοτούν καθημερινά αστήρικτες καταγγελίες και θολές και ύποπτες γενικεύσεις.

Το πνεύμα των προτεινόμενων αλλαγών, παρά την πρόχειρη και ανεπεξέργαστη διατύπωσή τους, είναι ενιαίο και σαφές: έχει στόχο την πλήρη αντικατάσταση της αυτοδιοικούμενης δωρεάν δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης από αντιδημοκρατικά εκπαιδευτήρια κατάρτισης χωρίς δημόσια χρηματοδότηση, χωρίς αξιοπρεπείς δασκάλους, με φοιτητές χωρίς λόγο, δικαιώματα και οικονομική στήριξη, με πτυχία χωρίς επαγγελματικό και μορφωτικό αντίκρισμα.

Η πανεπιστημιακή κοινότητα οφείλει σήμερα να υπερασπιστεί το Δημόσιο Πανεπιστήμιο σε καιρούς δύσκολους. Είναι καθήκον της απέναντι στη χώρα και το λαό της, καθήκον της θεσπισμένο από το Σύνταγμα.

Σε ένα πρώτο βήμα προς την οργάνωση πρωτοβουλιών υπεράσπισης του δημόσιου πανεπιστημίου η Σχολή Αρχιτεκτόνων προτείνει την δημιουργία μιας κοινής επιτροπής όπου καθηγητές, φοιτητές και εργαζόμενοι θα αναζητήσουν κοινούς δρόμους αντίδρασης και θετικής προοπτικής.